

der iøvrigt som yndede Sommeropholdssteder eller ved deres Belligenhed i Nærheden af større Befolkningscentre ere stærkt begunstigede; for Landets øvrige Kommuner vilde den derimod nærmest blive til Skade, blandt andet da ogsaa af den Grund, at den ikke alene vilde finde Anvendelse paa „Landliggerne“, men paa den anden Side ogsaa paa saadanne Landboere, der om Vinteren tage midlertidigt Ophold i Byerne og da navnlig i Hovedstaden; disse, der i Reglen høre til de største Skatteydere, vilde i større Antal end efter den gældende Ret blive skatteflygtige til den midlertidige Opholdskommune paa Hjemstedskommunens Befolking. En Indskrænkning af det Skattepligt begrændende Opholds Varighed vilde derhos i betænkkelig Grad forøge Mellemregningsforholdene mellem Kommunerne og hejværliggøre Anvendelsen af de foreslaaede Fordelingsregler.

b. Billighed taler formentlig for, at de her omhandlede ufrivillige Ophold, der ogsaa i den øvrige kommunale Lovgivning behandles paa særlig Maade, jfr. saaledes Skattepligtens § 16, ikke bør begrændes nogen Skattepligt paa Hjemstedskommunens Befolking; den Kommune, hvor Hverbet udføres eller vedkommende Anstalt er beliggende, har allerede derigennem en ikke ringe Fordel. Underledes stiller Sagen sig selvfølgelig, naar den paagældende Skatteyder ikke samtidig har skattepligtigt Ophold i en anden Kommune; der er ingen Grund til, at han skal være skattefri, og det ufrivillige Opholdssted er da den eneste Kommune, til hvilken der kan være Spørgsmaal om at beskaffe ham.

c. Følge Landkommunallovens § 25 er den Skatteyder, der fraskytter Kommunen i Aarets Løb, kun pligtig at udrede Skatten indtil Udløbet af det Fjerdingaar, i hvilket han flytter, i de Kommuner, hvor der indkræves i 4 Terminer, og indtil Udløbet af det Halvaar, i hvilket han flytter, i de Kommuner, hvor der indkræves i 2 Terminer. For at undgaa de derved fremkommende vilkaarlige Forskelligheder, særlig ved Fordelingen af vedkommendes Skattebidrag mellem den fraskyttede og tilflyttede Kommune, er det foreslaaet som almindelig Regel, at Skattepligten bortfalder med Udløbet af det Fjerdingaar, i hvilket Flytning foregaar.

d. I de i Henhold til Lov om Købstadkommunernes Styrelse m. v. af 26de Maj 1868 § 35 stadfæstede Vedtægter findes optaget Bestemmelser, hvorefter til den her foreslaaede; da det imidlertid er tvivlsomt, hvorvidt den gældende Lovgivning hjemler en saadan Ordning, for hvilken Sagens Na-

tur synes at tale, er det anset rettest at give udtrykkelig Lovhjemmel derfor.

Til § 2.

Naar det i nærværende Paragraf er foreslaaet, at der for Udførelsen af Vigningen paa Formue og Lejlighed uden for Kjøbenhavn skal fastsættes nærmere vedtægtsmæssige Regler, indføres der herved i og for sig ikke noget nyt. I Købstadkommunallovens § 35 findes en tilsvarende Bestemmelse, og det har altid været antaget, at Formue- og Lejlighedsstaten ikke er og ikke bør være en Beskatning alene efter Skøn, men at enhver Vigning bør være baseret paa saadanne Regler, at Kommunalbestyrelserne til enhver Tid kunne gøre Rede for, hvorledes Skatteansættelsen er foregaaet. Skønnet maa være regelbundet; en rent vilkaarlig Ansættelse leder til Misbrug, og intet er indenfor de snevne kommunale Samfund mere egnet til at vække Utilfredshed end Uretfærdigheder paa Beskatningens Omraade. Uden saadanne Regler bliver desuden en Appellinstans uden virkelig Betydning. Erfendelsen heraf har ogsaa mere og mere arbejdet sig op paa Landet, idet Amtsraadene i stedse større Omfang for Formue- og Lejlighedsstatens Paaligning fastsætte de nærmere Bestemmelser, som de selv følge ved Afgørelsen af Skatteklager og derigennem søge at faa gennemførte i Sognekommunerne. Naar det er foreslaaet, at Vedtægterne skulle afsættes efter Indenrigsministeriets Vejledning og med Forbehold af samles Approbation, tilsigtes der derved at tilvejebringe Sikkerhed for, at Vigningsreglerne ville blive stemmende med Lovningen, og at de ikke for de enkelte Vigningsdistrikter indbyrdes blive modstridende med Hensyn til de væsentlige Bestemmelser. Der vil ogsaa gennem disse vedtægtsmæssige Bestemmelser, der til enhver Tid kunne forandres ad administrativ Vej og lempes efter de væksende Tidens Behov, kunne indvindes Erfaring om de hensigtsmæssigste Regler for den kommunale Beskatning, hvad der vil være af stor Betydning ved mulige fremtidige Lovgivningsarbejder paa den kommunale Beskatnings Omraade.

Til §§ 3—5.

Efter den nugældende Lovgivning indannes Skatteklagerne for Landets Vedkommende til Amtsraadene og for Købstædernes til Overligningskommissionerne, der ere udnævnte af Indenrigsministeren (jfr. Købstadkommunallovens § 24). Naar der opstaar Spørgsmaal om Fordelingen af en Personers Skat, afgøres dette i de langt overvejende Tilfælde af Indenrigsministeren; kun hvor